

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτος ΛΔ' Ἀριθ. Φύλλου 770 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)
Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.— Γραφεῖα Κόλλυγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΠΟΙΑ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΥΤΗΣ

«α) Ἡ ἔννοια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, βρίσκεται στήν Ἐκκλησία τῶν Γ. Ο.Χ., ἡ δὲ Νεοσημερολογιακὴ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ καινοτομία πού ὁδηγεῖ στὸν Παπισμὸ καὶ στὸν Οἰκουμενισμό».

Ὅταν ξεκίνησαν μερικοὶ «δυναμικοὶ» νεωτεριστὲς κληρικοὶ μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Μελέτιο Μεταξάκη καὶ τὸν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο νὰ χτίσουν τὴν «καινούργια» Ἐκκλησία τους, ἔξω ἀπὸ τὸν ἁγιασμένο περίβολο τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἁγίων Πατέρων, διαιροῦντες τὴν λατρευτικὴ ἐνότητα Αὐτῆς, πέτυχαν τὸ σκοπὸ τους ὅχι ὅμως κατὰ Θεόν. Ἦταν «ἐπιτυχία» ὄχι ἀπόλυτα δική τους, ἀλλὰ τῆς σκοτεινῆς δυνάμεως τοῦ Παπισμοῦ. Ἡ δὲ δύναμις αὐτὴ χρησιμοποίησε γιὰ ὄργανά της αὐτοὺς τοὺς σάπιους στήν πίστη κληρικοὺς οἱ ὁποῖοι ἀλλοίμονο ἀντιπροσώπευαν τὴν ὀρθόδοξη πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ἡ «ἐπιτυχία» ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηρισθεῖ ἀληθινή. Διότι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλη-

σιαστικοῦ ἐορτολογίου καὶ τοῦ ἡμερολογίου, στερεῖται καὶ Πανορθόξου κύρους ἐπειδὴ δὲν τὴν ἐνέκρινε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀλλὰ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους διότι δὲν συνήλθε σὲ Σύνοδο ὁλόκληρη ἡ Ἱεραρχία τοῦ θρόνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ νὰ ἀποφανθεῖ «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», καθὼς ἐπιβάλλουν οἱ Θεομοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν εὐθύνη τῆς καινοτομίας, ὑπέχει ὄχι ἡ ἔννοια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ ἡ Διάρκῃς Σύνοδος αὐτοῦ! Ἄνοιξε ἔτσι ἡ «κερκόπορτα» νὰ εἰσχωρήσει ὁ ἐχθρὸς κρυφὰ καὶ ὑπουλα καὶ νὰ φθάσει σήμερα στὸ σημεῖο νὰ ζητάει ὁλοκληρωμένη ὑποταγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Θεσμός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶφρονήθηκε καὶ καταπατήθηκε μὲ τρόπο δόλιο ἀπὸ ἐκείνους πού τὸν ἐκπροσωποῦσαν, μὰ σὰν «Ἱερὸς Θεσμός» ὅμως, ἂν καὶ τόσο πολὺ κακοποιήθηκε, ἐν τούτοις δὲν θὰ παύσει νὰ ἰσχύει μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος γιατί μιά μέρα

πού ο Θεός θα εὐδοκήσῃ νὰ ξαναλάβῃ ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ ἴδιος «Θεσμός» θὰ ἰσχύει γιατί αὐτός δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ διὰ μέσου τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Μ' αὐτὴ τὴν ἐννοια, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τάχθηκε φρουρὸς καὶ φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ συνέχεια δηλαδὴ τῆς ἀκαινοτόμητης Ἐκκλησίας τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων καθὼς καὶ ἡ γνήσια μᾶνα καὶ φρουρὸς τοῦ περιφρονημένου «Ἱεροῦ Θεσμοῦ». Αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Ἀείμνηστος πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ὅταν ἔλεγε πῶς ἀποτελοῦμε οἱ Γ.Ο.Χ. τὴν «Φρουρά» τῆς Ὁρθοδοξίας. Πίστευε δὲ ὁ ἴδιος πῶς «τὴν ἐννοια τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἀποτελεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ τὰ δόγματα καὶ αἱ Παραδόσεις, ὥς παρελάβομεν ἡμεῖς παρὰ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀλάνθαστον τῆς Ὁρθοδοξίας Κριτήριον», (πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος). Αὐτὸ δέ, εἶναι καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ «Φρουρά» σὲ ἓνα κράτος εἶναι ἀπαραίτητη διὰ τὴν διαφύλαξη τῶν συνόρων. Μὲ τὴν πνευματικὴ ὁμῶς ἐννοια πού δίνει ἡ Ἐκκλησία, ἡ λέξη αὕτη ἐννοεῖ τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς οἱ ὁποῖοι παραμένουν ἀκλόνητοι στὶς ἐπάλξεις τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας.

Σκοπὸς αὐτῶν πού ἀνέλαβαν τὴν περιφρούρηση τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι νὰ τὴν διαφυλάξουν «ἀμίαντη» καὶ «καθαρά» ἀπὸ τοὺς διαφοροὺς ἐχθροὺς τῆς.

Εἶδαμε παραπάνω τὴν ἀντικανονικὴ ἐνέργεια τῶν νεοημερολογητῶν καὶ μπορούμε ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ τίς ἐξελίξεις μέχρι σήμερα (συμπροσευχές καὶ συλλειτουργία μὲ αἱρετικούς, μετάδοση τῆς Θείας Κοινωνίας σὲ Παπικοὺς κ.ά.) νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ γεγονὸς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου σὰν πρῶτο βῆμα πρὸς τὸν Παπισμό. Ἡ εἰσόδος ἐξ ἄλλου τῆς νέας αὐτῆς Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιον Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ὁδηγεῖ στὴν Παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

* * *

β) Ποιά Ἐκκλησία, ἀντιπροσωπεύει σήμερα τὴν «Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία;

Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος. Ὅλες οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα γιατί θέλοντας νὰ προσθέσουν ἢ νὰ ἀφαιρέσουν κάτι ἀπὸ τὰ δόγματα καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις ἐβλάψαν μ' αὐτὸ τὴν πίστιν βλασημῶντας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅτι δὲν φώτισε σωστὰ τοὺς Θεοφόρους Πατέρας γιὰ νὰ ἔλθουν οἱ σημερινοὶ κοσμοφωτισμένοι (μᾶλλον σκοτεισμένοι) πατέρες νὰ διορθώσουν, προσθέσουν καὶ ἀφαιρέσουν ὅτι τοὺς ἀρέσει. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο διαφωνοῦν μὲ τὸ φρόνημα καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐκεῖνος πού δὲν συμφωνεῖ, ἀλλὰ δια-

φωνεῖ μὲ τὸ φρόνημα καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας δὲν ἔχει Χριστό. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ παραμένει στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιατί μὲ τὴν διαφωνία, μόνος του ἐβγάλε τὸν ἑαυτό του ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπὸ τὰ πρῶτα Χριστιανικὰ χρόνια ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέκοπτε ὅλους τοὺς αἱρετικούς. «Ἐκεῖνοι ὅπου ἀποσκιρτήσουν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀφήσουν μὲν τὰ πατρια καὶ ὀρθὰ τῆς πίστεως ἡμῶν δόγματα καὶ τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, περιπέσωσι δὲ καὶ ἐξολισθήσωσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ ἀλλοκότους ὑπολήψεις καὶ ἔθῃ ἑτερόδοξα καὶ παραχαράξωσι καὶ νοθεύσωσι τὴν τῆς εὐσεβείας ἀλήθειαν, οἱ τοιοῦτοι οὔτε πλέον εἶναι, οὔτε ὀνομάζονται τῇ ἀληθείᾳ χριστιανοί, ἀλλ' ὡς ἑτερόδοξοι καὶ νεωτερισταὶ ἐκκόπτονται καὶ χωρίζονται τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς ὁλομελείας καὶ τῆς Ἱερᾶς μάνδρας ἐκβάλλονται, ὡς πρόβατα ψωριῶντα καὶ μέλη σεσηπότα» (ἐν Κ) Πόλει Σύνοδος τοῦ 1724).

Καὶ τώρα κάνουμε μία ἐρώτηση πρὸς τοὺς νεωτεριστάς: Ποιὸς «ἀπεσκήρτησε ἀπὸ τὴν εὐσέβεια καὶ ἄφησε τὰ πατρια καὶ ὀρθὰ τῆς πίστεώς μας δόγματα καὶ τὰς κοινὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, περιέπεσε καὶ ἐξολίσθησε σὲ νεωτερισμοὺς καὶ ἔθῃ ἑτερόδοξα, καὶ παραχάραξε καὶ ἐνόθευσε τὴν εὐσέβεια, ἐμεῖς οἱ συνεχιστὲς τῆς εὐσεβείας τῶν Πατέρων μας οἱ ὁποῖοι διατηροῦμε τὴν σφραγίδα τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως ἀνόθευτη στὰ δόγματα καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις ἢ ἐκεῖνοι πού α) καθιέρωσαν στὴν Θεία λατρεία τὸ Δυτικὸ ἡμερολόγιο ὥστε νὰ συνεορτάζουν τίς Δεσποτικές, Θεομητορικές καὶ ἀκίνητες ἐορτές μαζί μὲ τοὺς Δυτικούς καταπατῶντες τὴν γραπτὴ καὶ ἀγραφὴ Παράδοση τῆς «Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», β) ἐπέφεραν σύγχυση στὴ Θεία λατρεία μὲ τὴν κατάργηση πολλῶν Ἱερῶν Ὑμνων καὶ Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τὴν παραβίαση τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι πρέπει μὲ μία ψυχὴ καὶ μία φωνὴ ταυτόχρονα καὶ ὁμοιόμορφα νὰ λατρεύουν τὸν Θεό, γ) ἐθίξαν τὸν Πασχάλιον Κανόνα τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ τὴν παραβίαση τοῦ ἐορτολογίου, τοῦ Κυριακοδρομίου καὶ τῶν νηστειῶν, δ) ἐθίξαν τὸ δόγμα τῆς «Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο: «Ἡ πίστις καὶ ἡ Θεία λατρεία δὲν εἶναι μόνον γνῶσις καὶ θεωρία, ἀλλὰ βίωσις καὶ πράξις καὶ ἐκδήλωσις. Δι' ὃ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ κατὰ θεωρίαν καὶ γνῶσιν μία καὶ ἡ αὐτὴ πίστις καὶ λατρεία διοῦται καὶ ἐκδηλοῦται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, οὐχὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' ἑτεροχρόνως καὶ ἀνομοιομόρφως, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνιαίου τοῦ Δόγματος, μεριζομένου κατὰ χρόνον καὶ τρόπον, δὲν διασώζεται πλέον» (πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος), ε) ἐνώθηκαν μὲ τοὺς

αίρετικούς έμμέσως τὸ 1924 καὶ άμέσως ὅταν «ήρε» τὸ άνάθεμα τοῦ Πάπα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο;

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι σοβαρὸ γιὰ ὅσους χριστιανούς θέλουν νὰ σωθοῦν καὶ βρίσκονται κλεισμένοι στὰ δίχτυα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὅσοι περιμένουν τὴν «ένωση τῶν Ἐκκλησιῶν» νὰ πιστοποιηθεῖ μὲ χαρτιά καὶ ὑπογραφές γιὰ νὰ φύγουν, πλανῶνται.

Ἀπόδειξη ὅτι πρόδωσαν τὴν Ὁδοδοξία καὶ ἐνώθηκαν μὲ τοὺς αἰρετικούς εἶναι ἡ ἄρση τοῦ ἀναθέματος ποὺ προείπαμε, οἱ συμπροσευχές καὶ τὰ συλλειτουργγα μὲ αἰρετικούς, τὰ αἰρετικά μηνύματα καὶ τόσα ἄλλα τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν Ἐκκλησία τῶν νεωτεριστῶν Νεοημελογιτῶν ἐκτός τῆς «Μίας Ἐκκλησίας».

Καὶ ἐφ' ὅσον «τὴν ἐννοία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἀλάνθαστον τῆς ὀρθοδοξίας κριτήριον δὲν ἀποτελεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ τὰ Δόγματα καὶ αἱ Παραδόσεις ἅς παρελάβομεν ἡμεῖς παρὰ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος), ἄραγε ἐμεῖς εἴμαστε καὶ οἱ συνεχιστές τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

* * *

γ) Πνευματικὸς ἀπολογισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ 1924 ἕως σήμερα.

Ἀπὸ τὰ ὅσα γράψαμε, γίνεται φανερὸ πῶς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν σήμερα ὅσοι ἔμειναν σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοὶ στὴν πίστη, χωρὶς νὰ δεχθοῦν τίποτα «καινούργιο» καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ «μικρὸ ποίμνιο» τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως ὅταν ξεκινήσαμε τὸ θέμα μας μὲ τίτλο «πνευματικὸς ἀπολογισμὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἀναφερόμαστε στὸ «μικρὸ ποίμνιο».

Πρὶν γράψουμε γιὰ τὴν θετικὴ προσφορά τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνουμε μερικές διευκρινίσεις καὶ νὰ δώσουμε ὠρισμένες ἀπαντήσεις σὲ ὅσους «ἀστεῖους» τολμοῦν νὰ συμφωνοῦν μὲ τίς ἀντιλήψεις μερικῶν γραμματέων τῆς νεοημερολογιακῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι στὴν ἐφημερίδα τους «Ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια», ἔχουν ἀραδιάσει κατὰ διαστήματα, ἀρκετὰ «κοσμητικὰ ἐπίθετα» καὶ ἰδιαιτέρως ἓν ἄρθρο μὲ τίτλο «Τὰ σκάνδαλα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν». Τοὺς δώσαμε ἰδιαίτερη ἀπάντηση γιὰ τὸ ἄρθρο τους αὐτό, μὲ τὸ φύλλο τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν σταματοῦν ὅλο καὶ κάτι νὰ «μουρμουρίζουν», ἀναγκάζομαστε νὰ τοὺς ξαναὑπενθυμίσουμε: Πρὶν ἀσχοληθεῖτε μὲ τὰ δικά μας, κύριοι, ὀφείλατε νὰ ρίξετε μία ματιά στὰ δικά σας... νὰ δεῖτε τὸ πρόσωπό σας πρῶτα, ἔτσι ὥστε βλέποντες αὐτὸ ἀκάθαρτο νὰ μὴν ἔχετε... νὰ μιλήσετε γιὰ

μᾶς. Στὸν καθρέφτη λοιπὸν ἂν κοιταχθεῖτε, θὰ δεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας γεμᾶτο σκάνδαλα, διαιρέσεις, χωρισμούς, ἀντικανονικότητες καὶ τὸ σπουδαιότερο τὴν προδοσία τῆς πίστεως! Προδώσατε τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ μας τὴν Ἁγία στοὺς αἰρετικούς.

Σὰς ἐξυπηρετεῖ καὶ σὰς συμφέρει νὰ μᾶς κάνετε τὸν κηδεμόνα καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλεῖτε «Παρασυνάγωγους, Σχισματικούς, αἰρετικούς» καὶ καμμιά φορὰ «ὀρθόδοξους» ποὺ ἡ πατρικὴ σας ἀγάπη (!) δὲν ἄντεξε νὰ μᾶς διώξη σὰν σχισματικούς.

Ἐπίσης ὀνομάσατε τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ «σθρό», καὶ σὰς ὑπενθυμίζουμε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ γνήσιο οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ποὺ ἔχτισε ὁ Χριστὸς διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ λοιπὸν ἀποτελοῦν τὴν οἰκοδομὴ τῶν Ἀποστόλων γιὰτὶ ἀναμφίβολα ἀκολουθοῦν ἀπαράχαρακτη καὶ τὴν πίστη Αὐτῶν. Καὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐσεῖς ὀνομάζετε «σθρούς».

Μιά ποὺ ἀνοίξαμε ὅμως τέτοιο θέμα, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε μιὰ ἀλήθεια. Τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ, ἄντεξε στὸ παρελθόν σὲ πολλὲς δοκιμασίες, στέρσεις καὶ διωγμούς. Οἱ δὲ κληρικοὶ του εἶναι ἄμισθοι καὶ ἀνασφάλιστοι. Καὶ σὰς ἐρωτοῦμε: Ἔχετε τὸ κουράγιο νὰ μᾶς πείτε, ἐάν ἀφαιρέσουν ἀπὸ τοὺς κληρικούς σας τοὺς παχυλοὺς μισθοὺς, τὰ τυχερά καὶ τὰ τοιαῦτα, πόσοι κληρικοὶ σας θὰ μείνουν στὴν καινούρια σας Ἐκκλησία; Ἡ ἀλήθεια, εἶναι, πῶς οἱ κληρικοὶ σας εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι (!) καὶ σὰν τέτοιοι, ἀποδεικνύουν τὴν Ἐκκλησία σας «σθρά» γιὰτὶ «οἱ προϊστάμενοι» καὶ «οἱ μισθοὶ» (πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα δίνει τίς ἐντολές τῆς ἡ σκοτεινῆς δυνάμεις) κατευθύνουν τὴν Ἐκκλησία σας ἀπὸ προδοσία σὲ προδοσία.

Ἀπὸ ὅσα εἶπαμε, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία ἀντιπροσωπεύει «τὸ μικρὸ ποίμνιο» ποὺ ἐσεῖς χαρακτηρίζετε μὲ ὅτι ὀνομασία σὰς συμφέρει, καυχίεται «ἐν Κυρίῳ» γιὰ ἓνα πρᾶγμα: Σὲ ἡμέρες ποὺ «πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχρειώθησαν», φύλαξε τὰ δόγματα καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις— τὴν Ἱερὰ Παρακαταθήκη τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας, καθὼς παρέλαβε καὶ διδάχθηκε, χωρὶς νὰ προσθέσει ἢ νὰ ἀφαιρέσει οὔτε «κεφαλαί», καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει: «Τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδνύμου γνώσεως, ἣν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν» (Α΄ Τιμ. Στ' 20).

Μὲ τὴ Θεία Χάρη μπόρεσε, μέσα σ' αὐτὸ τὸν

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἀπὸ φυλὴ ἀγρίων καὶ ἀνθρωποφάγων προήρχετο ὁ μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Χριστόφορος.

Ἡ ἐπαφὴ τοῦ ὁμως καὶ ἡ ἐπικοινωνία του με τοὺς χριστιανοὺς ἡΰξησαν τὰ ἀγαθὰ σπέρματα ποὺ εἶχε εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ τὸν μετέβαλαν ἀπὸ ἄγριον καὶ ἀποκρουστικὸν εἰς ἡμέρον, γνωστικὸν καὶ ἀφωσιωμένον εἰς τὸν Χριστὸν ἐργάτην.

Αἰχμάλωτος τῶν Ρωμαίων ὁ φοβερός εἰς τὴν ὄψιν Ρέπροβος (τοῦτο ἦταν τὸ ὄνομα του πρὶν βαπτισθῇ χριστιανός) μεθλίψιν παρηκολούθει τοὺς Ρωμαίους στρατιώτας νὰ τυραννοῦν τοὺς ἀνυπεράσπιστους χριστιανοὺς!

Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη του διὰ τὸν Χριστὸν τὸν ἔκανε νὰ τίθεται ἀλληλέγγυος τῶν δεινοπαθούτων καὶ κατατρυχομένων.

Ἡμέραν πινὰ ἀντιληφθεὶς ὁμάδα χριστιανῶν νὰ κακοποιῇται ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν δὲν διστάζει, παρεμβαίνει καὶ τοὺς ἀπομακρύνει.

Ἡ παρέμβασις γίνεται αἰτία καταδιώξεώς του. Ὁλόκληρος στρατὸς κινεῖται ἐναντίον του καὶ τὸν καταδιώκει.

Ὁ Χριστόφορος φεύγει καὶ ἐπ' ἄρκετόν καταρθώνει κρυπτόμενος νὰ μένη ἀσύλληπτος.

Ἡ ὁδοιπορία ὁμως καὶ ἡ πείνα τὸν ἀναγκάζουν νὰ σταθῇ, νὰ ἀναπνεύσῃ, νὰ ξεκουρασθῇ, νὰ φάγῃ ἓνα κομάτι ἄρτου ποὺ τοῦ ἀπομένει.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁμως, ὡς ἀστραπὴ καταφθάνουν οἱ στρατιῶται καὶ τὸν περικυκλώνουν. Δὲν ἀνθίσταται. Παραδίδεται ἀμαχητί.

Οἱ στρατιῶται, κουρασμένοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν καὶ ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὴν πείναν, ζητοῦν νὰ φάγουν τί. Ποῦ ὁμως νὰ εὑρουν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀπομεμακρυσμένην αὐτὴν περιοχὴν; Ὁρισμένοι ἀπευθύνονται εἰς τὸν δέσμιόν των Χριστόφορον. Ἐὰν θὰ εἶχες, τοῦ λέγουν, τὴν δύναμιν μετὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου ποὺ κρατεῖς εἰς τὰς χεῖράς σου νὰ χορτάσῃς ὅλους ἡμᾶς, θέλομεν πιστεῦσαι εἰς τὸν Θεόν σου. Ἡ

σκέψις τοῦ Χριστοφόρου φωτίζεται. Τὸ πρόσωπον λαμβάνει παρευθὺς μίαν οὐρανίαν ἑκστασιν. Χωρὶς χρονοτριβὴν γονατίζει καὶ προσεύχεται μεθ' ἑρμην. Οἱ στρατιῶται ἄφωνοι τὸν παρακολουθοῦν...

Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ οὐρανοῦ δίδεται: Ὁ τοὺς πέντε ἄρτους ἐν τῇ ἐρήμῳ πληθύνας καὶ τοὺς πεντακισχιλίους χορτάσας εἰσκούει τὴν προσευχὴν τοῦ θεράποντός του Χριστοφόρου καὶ πληθύνει εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου ἐμπροσθέν του. Ἐκθαμβοὶ καὶ ἐκπληκτοὶ οἱ στρατιῶται, ἐνώπιον τοῦ θαυμαστοῦ σημείου ὅπερ διὰ τοῦ Χριστοφόρου ἐγένετο, ξεχνοῦν τὴν πεινὰν των καὶ γονατιστοὶ ζητοῦν νὰ μάθουν καὶ νὰ πληροκορηθοῦν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Χριστόφορος, ἄνευ χρονοτριβῆς, ἀρχίζει τὴν ἐξιστόρησίν των Θείων ἀληθειῶν καὶ τοὺς καλεῖ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Θεόν καὶ μετανοήσουν διὰ τὰς ἀμαρτίας των.

Ἡ ἐπακολουθήσασα σκηνὴ εἶναι ἀπερίγραπτος! Ὁ ἀποκεκηρυγμένος Χριστόφορος τίθεται τώρα ἐπικεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν καὶ ὅλοι ὁμοῦ βαδίζουν πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐδῶ λαμβάνουν τὸ ἅγιον βάπτισμα ἀπὸ τὸν ἅγιον. Ἐπίσκοπον Βαβύλα καὶ γίνονται ζωντανὰ καὶ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐδῶ ἡ δρᾶσις τοῦ Γίγαντα χριστιανοῦ ὑπῆρξε λίαν ἀποδοτικὴ καὶ καρποφόρος.

Μετ' ὀλίγον, δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν δρᾶσιν του, συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Δεκίου καὶ ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὸ ἀθλητικόν του παράστημα καὶ ἡ ἀνδρεία του προσελκύουν τὴν προσοχὴν του καὶ ζητεῖ, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ τὸν μεταστρέψῃ διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ στρατιώτην τῆς προσωπικῆς του φρουρᾶς.

Ὁ Χριστόφορος ὁμως εἰς οὐδὲν στέργει καὶ παραμένει εἰς τὴν φυλακὴν.

Οἱ περὶ τὸν Βασιλέα, ὅτι δὲν κατῴρθωσαν διὰ τῆς πειθοῦς, ἐπιχειροῦν τώρα μετὰ μέσσα ταπεινὰ καὶ ποταπά.

Ἐπιστρατεύουν διὰ τὸ ἐπιχειρημὰ των δύο κοινὰς γυναῖκας μετὰ σωματικὴν ὠραιότητα καὶ τὰς ἐξαποστέλλουν εἰς τὸ κελλίον τῆς φυλακῆς τοῦ Χριστοφόρου, διὰ νὰ τὸν δελεάσουν.

Ὁ γενναῖος ὁμως στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, ὠπλισμένος μετὰ τὴν δύναμιν τῆς Θείας Χάριτος, ὄχι μόνον δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ σωματικά των κάλλη, ἀλλὰ διὰ θερμῶν λόγων τὰς προσκαλεῖ νὰ ἀφήσουν τὸν ὀλέθριον δρόμον τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν τῆς τιμότητος καὶ τῆς σωφροσύνης.

Καὶ ἐδῶ ἡ προσπάθεια τοῦ Χριστοφόρου ἔσχε θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Αἱ γυναῖκες εἰσελ-

ἀνεμοσπρόβιλο τῶν αἱρέσεων καὶ πλανῶν νὰ κρατήσῃ ἀνόθευτη τὴν Ὁρθόδοξον Πίστην του καὶ σὰν Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἔχει μόνον Αὐτὴ τὴν δύναμιν νὰ συνεχίσει τὴν ἀποστολικὴν φωνὴν μετὰ τὴν ἡχηρὰ σάλπιγγα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. Β' 15) «καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἡ ἀγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνόθεμα ἔστω» (Γαλ. Α' 8).

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ

Στά περίχωρα μιᾶς μεγαλοπόλεως Ζοῦσε ἕνας ἄνθρωπος τόσο κακός πού ὅλοι τόν φοβόντουσαν. "Οχι μόνο τὰ παιδιά, ἀλλά οὔτε καί αὐτά τὰ κατοικίδια Ζῶα δέν τολμοῦσαν νά περάσουν μπρός ἀπό τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Τόσον ἦταν κακός!

Δίπλα στό σπίτι τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἔτυχε νά ἔλθῃ νά κατοικήσῃ ἕνας καλός ἄνθρωπος, πού λεγόταν κύρ Νικήτας. "Όταν εἶπαν στόν κύρ Νικήτα ὅτι ἔχει ἕνα πολὺ κακὸ γείτονα, καί νά προσέχῃ, αὐτὸς ἀπάντησε:

— Ἐγὼ δέν τόν φοβᾶμαι!... Θά τόν σκοτώσω!

"Όταν ἔμαθε γιά τήν ἀπειλή ὁ κακός ἄνθρωπος, ἀφορμὴ ζητοῦσε γιά νά ἀνοίξῃ μαζί του καυγά.

Ὁ κ. Νικήτας, μόλις ὥριμασαν τὰ σταφύλια καί τοῦ ἔστειλαν ἕνα μεγάλο καφάσι ἀπὸ τὸ χωριό, ἐμάζευσε τὰ καλύτερα καί τὰ ἔστειλε στόν κακὸ γείτονα. Ὁ κακὸς γείτονας παραξενεύτηκε πολὺ καί εἶπε ἀπὸ μέσα του:

— Αὐτὸς εἶπε ὅτι θά μέ σκοτώσῃ. Πῶς συμ-

βαίνει τώρα νά μοῦ στέλνῃ τόσο ὠραία σταφύλια;

Σκέφτηκε πρὸς στιγμήν νά τὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ στήν ἐπιμονή τοῦ μικροῦ γιοῦ τοῦ κ. Νικήτα τὰ κράτησε καί ἐκλείσῃ τήν πόρτα, χωρίς νά πῇ οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ.

Μιά ἡμέρα οἱ κόττες τοῦ κύρ Νικήτα ἐμπήκαν στόν κήπο τοῦ κακοῦ γείτονα καί τοῦ ἔκαναν ζημιὰ. Μόλις τίς εἶδε, ἐγίνε ἐξω φρενῶν. Ἀρπάζει ἕνα ξύλο καί σκοτώνει δύο ἐπὶ τόπου, ἐνῶ δὲ προσπαθοῦσε νά σκοτώσῃ καί τίς ἄλλες, ἐφθασε ὁ κύρ Νικήτας. Ὁ κακὸς γείτονας σταμάτησε ἀπὸτομα καί ἦταν ἑτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ βρισιές. Δέν πρόλαβε ὅμως, γιατί ὁ κύρ Νικήτας, ἀντὶ νά θυμώσῃ γιά ὅ,τι ἔβλεπε μέ τὰ μάτια του, τοῦ εἶπε, ἔχοντας τήν ὄψι του χαρούμενη:

— Δέν πειράζει, καλέ μου γείτονα, πού τίς ἐσκοτώσες. Ἐχεις δίκιο! Μὲ συγχωρῆς πού δέν τίς πρόσεξα καί σοῦ ἔκανα ζημιὰ, χωρίς νά τὸ θέλω, στόν κήπο σου. Εἶμαι πρόθυμος νά σοῦ ξεπληρώσω τὴ ζημιὰ στόν πολλαπλάσιο, μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό.

Ὁ κακὸς γείτονας ἀφοπλίστηκε. Κοίταξε πρῶτα τίς ἐσκοτωμένες κόττες κι ἔπειτα τὸ ξύλο μέ τὸ ὁποῖο ἐκυνηγοῦσε νά σκοτώσῃ καί τίς ὑπόλοιπες. Σταμάτησε γιά λίγο καί ὕστερα ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανό.

— Θεέ μου, τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός!

Τέλος ἐκοίταξε τὸν κύρ Νικήτα στά μάτια καί μέ ἱλαρὴ καί ἡρεμὴ φωνή, πού ἔδειχνε ἄλλον ἄνθρωπο, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Νικήτα, ἡ καλωσύνη σου πραγματικά μέ νίκησε! Σὲ εὐχαριστῶ. Naί, εἶπες νά μέ σκοτώσῃς καί πράγματι μέ ἐσκοτώσες, διότι ἀπὸ σήμερα ἀποφάσισα νά εἶμαι ὄχι ὁ παλιός κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἕνας νέος καλὸς ἄνθρωπος.

Τέτοια δύναμι ἔχει ἡ καλωσύνη!...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰ ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

«Ὅτι παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ λόγον Θεοῦ, ὅς καί ἐνεργεῖται ἐν ὑμῖν τοῖς πεπιστευκόσι».

(Α' Θεσ. Β' 13)

θοῦσαι ἄτιμοι, δι' ἄτιμίαν, ἐξηλθον ἐντιμοὶ καί καθαροί, καθαρθεῖσαι διὰ τῆς ἀγίας πρὸς τὸν Χριστὸν πίστεως.

Τὴν μεταστροφὴν των καί μετάνοιάν των ταύτην ἐπλήρωσαν διὰ τιμωριῶν καί βασανιστηρίων, τὰ ὁποῖα ὅμως τοὺς ἐχάρισαν τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου καί τῆς ἀγιότητος.

Ὁ Χριστόφορος μετὰ ταῦτα ὑπέστη πολλὰς βασάνους καί μαρτύρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξηλθεν ἄτρωτος, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Θείας Χάριτος.

Naί, ἀδελφέ ἀναγνώστα, ὁ ἄνθρωπος, ὁ οἰοσδήποτε ἄνθρωπος, εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Φέρει ἐν ἑαυτῷ σπέρματα ἀγαθὰ, δείγμα τῆς Θείας προελεύσεώς του, καί σπέρματα κακά, ἀπόδειξις τῆς ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ ἀπομακρύνσεώς του.

Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Χριστόφορος, ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς του, ἔσχεν ἀνεπτυγμένα περισσότερον τὰ δεύτερα, ἢ πνευματικὴ του ὅμως καλλιέργεια, ἐντὸς τοῦ χριστιανικοῦ θερμοκηπίου, ἐξουδετέρωσε ταῦτα καί τὸν κατέστησεν ὠλοκληρωμένην προσωπικότητα, πολίτην τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μιμούμενοι ὅθεν καί ἡμεῖς τὸν Ἅγιον Χριστόφορον, ἅς καλλιεργήσωμεν, φίλε ἀναγνώστα, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖσαν ψυχὴν μας, ἀποκαθαίροντες ταύτην ἐκ τῶν ζιζανίων πού ἐνέσπειρε καί ἐνσπείρει εἰς αὐτὴν ὁ Διάβολος, διὰ νά ἐπιτύχωμεν τὸ καθ' ὁμοίωσιν, πού εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς μας ἐν τῇ ζωῇ.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΔΕΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Μερικοί Ίερείς, κάνουν ασυγχώρητες παραλείψεις στη Θεία λειτουργία.

Ἡ πιό συνηθισμένη εἶναι ἡ παράλειψη τῶν εὐχῶν γιὰ τοὺς κατηχομένους ἢ ὅποια μὲ τὴν πρώτη ματιά φαίνεται ὅτι ἔχει κάποιον λόγο, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν παράλειψη ἀκολούθησε ἡ πολὺ καταλυτικὴ δέηση, μὲ τὴν ὁποία ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα μὲ μία καρδιὰ ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσευχὴ αὐτὴ ἀρχίζει ἐτσι: «Εἰπώμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν... Κύριε Παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά σου ἐπακουσον καὶ ἐλέησον...» καὶ τελειώνει μ' αὐτό: «Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις...».

Αὐτὴ ἡ τάχα δικαιολογημένη ἀφαίρεση παρέσυρε μαζί της καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς λειτουργίας τῶν πιστῶν, ποὺ γίνεται μὲ τὸ κάλεσμα τῶν κατηχομένων νὰ βγαῖν ἀπὸ τὸ Ναό, ἐνῶ οἱ πιστοὶ καλοῦνται νὰ γονατίσουν «Ὅσοι κατηχοῦμενοι προέλθετε, μήτις τῶν κατηχομένων (ἐν τὸς τοῦ Ναοῦ νὰ μείνῃ), ὅσοι πιστοὶ (γόνυ κλίνατε)». Σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχαία παράδοση στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ πιστοὶ ὅλοι γονάτιζαν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες δύο μικρὲς εὐχὲς οἱ ὁποῖες κακῶς παραλείπονται (ἀπὸ μερικοὺς) καὶ μὲ τίς ὁποῖες καλεῖ ὁ Διάκονος τὸ ἐκκλησίασμα ἐνῶ ὁ Ἱερέας διαβάζει μυστικὰ δύο εὐχὲς μὲ μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς πιστοὺς. Ἔτσι δημιουργεῖται κάτι «καινούργιο» ἀπὸ τὴν ἀφαίρεση ἐνὸς μέρους τῆς Θείας λειτουργίας τὸ ὁποῖο εἶναι προῖον τῆς μὴ γνώσεως τῆς σημασίας, τὴν ὁποία ἔχουν αὐτὰ ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ κακὸ ὅμως ὅταν ἀρχίσει δὲν μένει στὴν ἀρχή, ἀλλὰ φθάνει στὴ χειρότερή του μορφή. Καὶ νὰ' οἱ περισσότεροι (ἀν ὅχι ὅλοι) Ἱερεῖς τοῦ Φράγκικου ἡμερολογίου ἀμέσως μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο ἐκφωνοῦν: «Ὅπως ὑπὸ τοῦ κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι...» παραλείποντες τὸ μέρος τὸ ὁποῖο πιὸ πάνω ἀνέφερα. Καὶ μετὰ τὴν εἴσοδο τῶν Ἀγίων ἐκφωνοῦν: «Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ...!», καὶ παραλείπουν ἐν τῷ μεταξύ τὴν εὐχὴ ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ: «πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ...».

Ἀπὸ τὴν Θεία λειτουργία ὅπως τὴν ἔχει διατυπώσει ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ τὴν ἔχει τακτοποιήσει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ἢ δὲ Ἁγία Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ εὐλάβεια ἔχει χρησιμοποίησει ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς χρόνια, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀφαιρεθεῖ οὔτε λέξη, διότι ὅλα

ἔχουν τὴν αἰτιολογία καὶ τὸν σκοπὸ τους. — Καὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἱερέας ἀκόμη καὶ τὸ ἐκκλησίασμα νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο βρίσκονται παρόντες στὴ Θεία λειτουργία, ἐὰν δὲν δεχθοῦν στὴν ψυχὴ τους τὴν ἐπίδραση ὅλων τῶν εὐχῶν καὶ τῶν προσευχῶν, ὅλων τῶν ἱκεσιῶν καὶ τῶν ἐκφωνήσεων. — Διότι καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους αὐτοὶ πῆραν τίς ἀρχές, δὲν ἔκαναν τίποτα μόνοι τους, ἀλλὰ ὅσα ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ τοὺς φώτισε νὰ διατυπώσουν.

Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος κοιμήθηκε στὶς ἀρχές τοῦ 5ου αἰῶνος. Πέντε Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ἐγίναν μετὰ τὸ θάνατό του καὶ ὅλες ἔλαβαν ὑπόψη τους τὴν Θεία του λειτουργία ἢ ὅποια εἶναι τὸ κέντρο τῆς Θείας λατρείας. Τὴν παρέδωσαν λοιπὸν σὲ μᾶς μέσα στὸ Μεγάλον Εὐχολόγιο, χωρὶς νὰ ἀλλάξουν τίποτα. Ποιὸς εἶναι τόσο ἱκανὸς ὥστε νὰ ἀλλάξει ἢ νὰ ἀφαιρέσει κάποιο γράμμα;

Ὁ ἱερέας ποὺ παραλείπει τίς εὐχὲς αὐτές, ἀσεβεῖ πρὸς τὴν Ἱερὰ Παράδοση καὶ τὴν τελειότητα τοῦ Μυστηρίου καὶ ἐπομένως εἶναι ἔνοχος καὶ μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ μπροστὰ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δὲ λόγος ποὺ ἀνοίξαμε τέτοιο θέμα εἶναι νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀξία καὶ τὴν σημασία ποὺ ἔχουν αὐτές οἱ εὐχὲς καὶ οἱ δεήσεις, ὥστε νὰ μὴ βρεθῇ Ἱερέας τῶν Γ.Ο.Χ. ποὺ θὰ τολμήσει νὰ ἀλλάξῃ κάτι.

† Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΠΑΡΔΑΚΑΣ

«Παραστήσατε γάρ, φησί, τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν».

(Ρωμ. ΙΒ')

«Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῦρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται».

(Νικηφόρος Ὁμολογητής)

«Ἀπαντα γὰρ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν... καινοτομηθέντα ἢ μετὰ ταῦτα πραχθέντα ἀνάθεμα τρίς».

(Συνοδικόν)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

Τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου (Π.Ο.Η.) ἡμέραν Κυριακὴν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος, ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας.

Τὴν 8ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐορτὴν τοῦ Ὁσίου Παταπίου, ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ προεχίρην τὸν ἐφημέριον αὐτοῦ π. Ἠλίαν Ἀλεξίου εἰς πνευματικόν.

Τὴν 10ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας κατὰ τὴν ὥρα τῆς περιφορᾶς.

Τὴν 12ην τρέχοντος μηνὸς ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, ἐόρτασεν μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ.κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου, ὅστις καὶ ἐξεφώνησεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, καὶ Ταλαντίου καὶ Βοιωτίας κ.κ. Γερασίμου, τοῦ Ἱεροῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας, τοῦ πατρὸς Γεωργίου ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ διακόνου Ἀμβροσίου ἐκ Δράμας.

Πλῆθος πιστῶν, τόσον ἐκ τῆς πόλεως τῆς Λαμίας, ὅσον καὶ τῶν πέριξ παραρτημάτων, ἀκόμη δὲ καὶ ἐξ Ἀθηνῶν συνέρρευσε διὰ τὴν τιμῆσιν τὸν Θαυματουργὸν Ἅγιον.

Τὴν 19ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν Εὐεργετῶν, δωρητῶν καὶ λοιπῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιμνημοσύνου δεήσεως, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρεν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν, τονίζων ὅτι σήμερον οἱ καιροὶ ἐπιβάλλουν συσπείρωσιν εἰς τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν.

Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν, ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ ἀγρυπνία.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΠΑΤΡΩΝ—

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Κατὰ τὴν 19.1.1980 ἐόρτασε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου εἰς Πάτρας. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη ὁ μέγας ἐσπερινὸς τοῦ Ἀγίου χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου κ.κ. Θεοφίλου. Τὴν πρωΐαν ἐψάλλη ἡ κατανυκτικὴ ἀκολουθία, χοροστατοῦντος καὶ πάλιν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον, ἐγκωμιάσας καταλλήλως τὸν Ἅγιον Μάρκον, τὸν μέγαν στυλοβάτην τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅστις ἐπολέμησε τὴν ψευδένωσιν, καὶ τὴν καθυπόταξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν παπισμὸν. Τελειώσας τὴν ὁμιλίαν του, εἶπε ἐν κατακλείδι τὰ ἑξῆς:

Τότε ὅπου εἶχαν ἐσσηκωθῇ ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς ἀβύσσου, διὰ τὴν ἔνωσιν, εὐρέθη ὁ Ἅγιος Μάρκος, ὁ ὁποῖος ἀντέστη μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἐναντίον τοῦ Πάπα, καὶ ἐστερέωσε

τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ὑπογράψας τὴν ἑνώσιν. Τώρα ὅπου καὶ πάλιν πνέει ὁ ἄνεμος τῆς ἐνώσεως, ποίος θὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ὀρθοδοξίαν ἀπὸ τὰ κοφτερά δόντια τοῦ φοβεροῦ θηρίου τῆς ἀποκαλύψεως; Ἐπίσης ἐτόνισε ἰδιαίτερος ὅτι ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν ὑπὲρ τῆς Πατρῴας εὐσεβείας μέχρι θανάτου.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀπὸ τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐχαριστεῖ ἅπαντας τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἰδιαίτερος τοὺς φιλοξενίσαντας αὐτόν, εὐχόμενος ἀπὸ Θεοῦ πᾶσαν εὐτυχίαν.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΠΑΤΡΩΝ— ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Κατὰ τὴν 4ην Φεβρουαρίου 1980, ἐόρτασε μεγαλοπρεπέστατα ὁ ἐν Καλαμάτᾳ τιμώμενος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη ὁ ἐσπερινὸς τοῦ Ἁγίου χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Πατρῶν καὶ Πολεπο-

νήσου κ.κ. Θεοφίλου, ὅστις εἶχε μεταβῇ ἐπὶ τοῦτου εἰς Καλαμάτα. Τὴν πρωΐαν ἐψάλλη ἡ ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς μετὰ τοῦ Ἁγίου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου. Τὴν Θεϊὰν Λειτουργίαν ἐπετέλεσαν οἱ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίται, πατὴρ Θεολόγος ὅστις ἐξυπηρετεῖ τὸ παράρτημα τῆς Καλαμάτας, καὶ ὁ πατὴρ Νικόδημος, ἐφημέριος τοῦ παραρτήματος Πατρῶν.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Θεϊαῖς Λειτουργίας, ὁμιλήσας καταλλήλως ὁ Σεβασμιώτατος, ἐνθουσίασε τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα. Κατόπιν ἐγένε Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπανελθόντες ἐν πομπῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐψάλλη δέησις ὑπὲρ τῶν κτητόρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Σεβασμιώτατος, εὐχαριστεῖ ἅπαντας τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ παραρτήματος καὶ ἰδιαίτερος τοὺς φιλοξενίσαντας αὐτόν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του, εὐχόμενος ἀπὸ Θεοῦ πᾶσαν εὐλογίαν καὶ εὐτυχίαν.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΧΑΡΝΩΝ - ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΑΥΤΗΣ

Τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1980, ἦγεν τὰ ἀγαστὰ αὐτοῦ ὀνομαστήρια ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης τῆς Ἱ. Ε. Νέας Ἰωνίας—Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανάσιος, ἐορτάσας αὐτὰ μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐν συρροῇ πλήθους πιστῶν εἰς τὴν ἑδραν αὐτοῦ, τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς).

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς (ἀρχιερατικὸς), μετὰ Θείου Κηρύγματος καὶ Ἀρτοκλασίας χοροστατοῦντος τοῦ ἐορτάζοντος Ἱεράρχου πλαισιουμένου ὑπὸ πολλῶν πρεσβυτέρων, τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Μεγάλων καὶ λαμπρῶν τῆς Οἰκουμένης καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας Διδασκάλων, ἁγίων Ἱεραρχῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλειτουργῶν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συμπαραστατου-

μένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτῶν Ἱεραρχῶν Ἀχαρνῶν—Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου, Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου κ.κ. Θεοφίλου, Χίου, Καρδαμύλων κ.κ. Στεφάνου, Ταλαντίου καὶ Βοιωτίας κ.κ. Γερασίμου, Μαραθῶνος καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. πατρὸς Διονυσίου Καλαργύρου, Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τῶν ἀρχιμανδριτῶν, Ἀνθίμου, Δαμασκηνοῦ, Εὐθυμίου καὶ πολλῶν πρεσβυτέρων.

Καταλλήλως ὁμίλησαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ «Κοινωνικοῦ» ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος ἡμῶν κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος καὶ ὁ πατὴρ Δαμασκηνὸς ἀναφερθέντες εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν τιμωμένων καὶ ἐορταζομένων Μεγάλων Προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας, τόνισαντες ἐν κατακλείδι τὴν ἐντονὴν ἀρχιερατικὴν δραστηριότητα τοῦ ἐορτάζοντος Σεβασμιωτάτου κ.κ. Ἀ-

θανασίου.

Εἰς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα ὅπερ κατέκλυσεν τὸν εὐμεγέθη Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, παρέστησαν καὶ οἱ ἀξιότιμοι κ.κ. Ἀθαν. Κρίκκος, Βουλευτὴς Ἀθηνῶν (Ἀττικῆς), ὁ κ. Θ. Μαριόλης, Οἰκονομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, πολλὰ ἐπίλε-

κτα μέλη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἐκ πολλῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν εὐσεβεῖς.

Μετὰ τὴν πανηγυρικὴν Θ. Λειτουργίαν παρετέθη πλουσία πανηγυρικὴ τράπεζα εἰς ἣν παρεκάθοντο διαδοχικῶς ἅπαντες οἱ προσερχόμενοι μέχρι βαθείας νυκτός ἵνα εὐχηθοῦν τὸν ἐορτάζοντα Ἱεράρχην.

Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν: Πειραιῶς κ. Γερόντιος, Πελοποννήσου κ. Θεόφιλος, Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, Χίου κ. Στέφανος καὶ Ταλαντίου κ. Γεράσιμος, ἐτίμησαν τὸν ἐορτάζοντα Σεβασμιώτατον Ἀχαρνῶν— Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

Μετά πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων καὶ ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου. Ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Λαρίσης - Πλαταμῶνος καὶ Μαγνησίας κ.κ. Ἀθανασίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν ἱερέων π. Σεραφεῖμ καὶ π. Γεωργίου καὶ πληθὺς χριστιανῶν. Ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ ἡ κατάδυσις ἐγένετο

εἰς τὸν κεντρικὸν παραλιακὸν χώρον καὶ ἐμπροσθεν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς, ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Ἀθανάσιος, εὐχαρίστησεν δι' ὀλίγων τοὺς παρευρεθέντας χριστιανοὺς εὐχηθεῖς ὅπως ὁ Τιμὸς Σταυρὸς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι φύλακες τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ὅπως εὐδοκίῃ καὶ γίνῃ ἡ ἑνωσις τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας χάρισι δὲ ὑγείαν εἰς πάντας, ἵνα τὸ ἐρχόμενο ἔτος ἐορτάσωμεν πάλιν τὴν μεγάλην ταύτην ἐορτὴν.

Ὅπως σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἐταί καὶ στὸ Βόλο ἐγίνε ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὴ θάλασσα. Ἡ κατ' ἔτος Ἱερὰ αὕτη τελετὴ, ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ. ὁμολογία πίστεως, καὶ ἐλεγχὸς δι' ἐκείνους ποὺ συνεορτάζουν μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Από το βιβλίο «Ιερογραφικὸν Ἀπάνθισμα», δημοσιεύουμε αναλυτικὰ, τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ στὴ συνέχεια τῆς Καινῆς Διαθήκης.

α. Γένεσις. Τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως βεβαιοῖ τὴν ὑπαρξίν ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ, Δημιουργοῦ τοῦ Παντός· περιγράφει τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν ἐκ τούτου ἐξορίαν αὐτοῦ δι' αὐτὴν παρακοήν, καὶ τὰ περὶ τοῦ Κάιν καὶ Ἀβελ' περιγράφει τὸν Κατακλυσμὸν, καὶ τὴν ἐν τῇ Κιβωτῷ σωτηρίαν τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ· τὰ περὶ Ἀβραάμ, Ἰσάκ, Ἰακώβ, καὶ Ἰωσήφ· τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Αἰγύπτῳ κατοίκησιν· καί, ἐν γενεῇ, περιέχει συμβάντα ἐτῶν περίπου 3600, ἤτοι ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου μέχρι τῆς εἰς Αἴγυπτον παροικίας τοῦ Ἰακώβ, γενομένης τῷ 1904 π.Χ.

β. Ἑξόδος. Τὸ βιβλίον τῆς Ἑξόδου περιγράφει τὴν ἐν Αἰγύπτῳ βαρεῖαν δουλείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν· τὴν γέννησιν καὶ τὰς πράξεις τοῦ Μωϋσέως, ὡς ἐλευθερωτοῦ αὐτῶν· τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου· τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐξ Αἰγύπτου ἀναχώρησιν, καὶ τὴν διάβασιν αὐτῶν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· τὴν διάθρεψιν αὐτῶν διὰ τοῦ οὐρανοῦ μάννα καὶ τοῦ ἐκ τῆς πέτρας ὕδατος· τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ δοθέντα θεῖον Νόμον τῇ Πεντηκοστῇ ἀπὸ τῆς Ἑξόδου ἡμέρᾳ· τὸ μέγα πρὸς τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ ἔλεος, καὶ ἄλλα πολλὰ. Ἡ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου Ἑξόδος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγένετο Κ. Κ. τῷ 4052 καὶ 1456 π. Χ.

γ. Λευϊτικόν. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει τοὺς νόμους καὶ τὰς θείας διατάξεις καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Λευϊτικοῦ Ἱερατείου. Περιγράφει τὰ ἔθιμα καὶ τὰς θυσίας τῆς Θρησκείας τῶν Ἰουδαίων, τὸ διαχώρισμα τῶν καθαρῶν καὶ ἀκάθαρτων ζώων. Περιγράφει τὰ μέσα τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ λαοῦ, τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς τιμωρίας κατὰ τῶν ἀνοσιῶν, καὶ ἄλλα.

δ. Ἀριθμοί. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιγράφει τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ λαοῦ· ἱστορεῖ τὰς ὁδοπορίας τοῦ Ἰσραὴλ, τοὺς γογγυσμούς, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ, καὶ ἰλοιά. Περιέχει δὲ ἐτῶν 38 γεγονότα.

ε. Δευτερονόμιον. Τὸ βιβλίον τοῦτο σχε-

δὸν θεωρεῖται ὡς ὑπόμνημα εἰς τὰ τέσσαρα προηγούμενα βιβλία. Διηγείται μετὰ συντομίας πολλὰ προϊστορηθέντα· προτρέπει τὸν λαὸν εἰς ὑπακοήν, καὶ ἐκπλήρωσιν τοῦ Νόμου· περιγράφει τὴν δόξαν τῆς Χαναάν, καί, ἐπὶ τέλους, τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως, τελευτήσαντος τῷ 1416 π. Χ.

Τὰ πέντε ταῦτα βιβλία, ὀνομαζόμενα Πεντάτευχος, ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ἐκτὸς τοῦ ἐν τῷ Δευτερονόμιῳ ἐπὶ τέλους περιγραφομένου θανάτου τοῦ Μωϋσέως· διότι τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Μωϋσέως Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ.

στ. Ἰησοῦς Ναυῆ. Τὸ βιβλίον τοῦτο, περιλαμβάνον ἱστορίαν τοῦ Ἰσραὴλ ἐτῶν περίπου 26 ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μωϋσέως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ (1416—1390 π.Χ.), διηγείται τὴν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὁφείν τῶν Ἰσραηλιτῶν, τὴν διαίρεσιν τῆς γῆς Χαναάν, τὴν ἐν αὐτῇ εὐδαιμονίαν τοῦ Ἰσραὴλ, τὰ πρὸς αὐτὸν ἔλεη τοῦ Θεοῦ κτλ. Συνέγραψε δὲ τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ διαδεχθεὶς τὸν Μωϋσῆν, καὶ ὁδηγήσας τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Ἐτελείωσε δὲ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τῷ 1390 π.Χ.

ζ. Κριταί. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει ἱστορίαν ἐτῶν περίπου 300' διηγούμενον τὰ τοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ τῆς διοικήσεως τῶν Κριτῶν, ὁ ἔστιν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ (1390 π.Χ.) μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σαμψών (1090 π.Χ.)· τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ α. μέχρι τοῦ ιστ. κεφαλαίου περιέχει τακτικὴν ἱστορίαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ιστ. μέχρι τοῦ τελευταίου διηγείται λόγου ἄξια συμβάντα. Ἀποδίδεται εἰς τὸν Σαμουὴλ υἱὸν τοῦ Ἐλκανᾶ καὶ τῆς Ἀννης, προφήτην καὶ ἑσχατον Κριτὴν, ἀκμάσαντα περὶ τὰ 1090 π.Χ.

η. Ρούθ. Τοῦτο θεωρεῖται ὡς παράρτημα τοῦ τῶν Κριτῶν· ἱστορεῖ δὲ πράγματα ἰδιωτικῆς οἰκογενείας, ἠθικώτατα καὶ μιμήσεως ἄξια· καὶ γενεαλογεῖ τὸν Χριστὸν ἐκ τοῦ Ἰούδα διὰ τοῦ Δαβὶδ· ἀποδίδεται δὲ καὶ τοῦτο εἰς τὸν αὐτὸν Σαμουὴλ.

θ. Βασιλειῶν Α. Τοῦτο ἱστορεῖ συμβεβηκότα ἐτῶν 80 (βλ. Α. Παραλ. κθ' 29), τὴν γέννησιν τοῦ Σαμουὴλ, τὴν ἀπώλειαν τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἠλὶ, τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐπιμονὴν τοῦ νὰ βα-

σιλευθῶσι, τὸν διορισμὸν τοῦ Σαοὺλ εἰς τὸ τοῦ Βασιλέως ἀξίωμα, τοὺς διωγμοὺς τοῦ Δαβίδ, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Σαοὺλ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ· ἐγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ Σαμουήλ.

—●—

ι. Βασιλειῶν Β. Τοῦτο περιγράφει ἱστορίαν τοῦ Δαβίδ ἐτῶν περίπου 40, ἥτοι τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν του (1060 π.Χ.) τὰς νίκας του, τὴν πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς θρησκείας σπουδὴν του, τὰ ἁμαρτήματά του, τὰ ἐξ αὐτῶν δεινά του, καὶ τὴν ἐκ βάθους καρδίας μετάνοιάν του. Καὶ αὕτη ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Σαμουήλ.

—●—

ια. Βασιλειῶν Γ'. Τοῦτο ἐξιστορεῖ ἐτῶν 120 περίπου συμβεβηκότα, ἥτοι τὸν θάνατον τοῦ Δαβίδ (1020 π.Χ.), τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Σολομῶντος, (1020 π.Χ.), τὰ ἐπὶ τῆς τεσσαρακονταετοῦς βασιλείας του, τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ (1016 π.Χ.), καὶ τὴν διαίρεσιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰς δύο, ἥτοι εἰς βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ εἰς βασιλείαν τοῦ Ἰούδα (980 π.Χ.), τὰ περὶ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου, καὶ περὶ διαφόρων τῶν δύο βασιλείων Βασιλέων.

ιβ. Βασιλειῶν Δ'. Τοῦτο διηγεῖται ἐτῶν 340 συμβάντα, ἐξιστοροῦν τὰ τοῦ Ἰσραήλ ὁμοῦ καὶ τὰ τοῦ Ἰούδα, τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν τοῦ Ἡλιοῦ (901 π.Χ.) τὴν διαδοχὴν τοῦ Ἐλισσαίου, πολλὰς τοῦ Ἰσραήλ καὶ τοῦ Ἰούδα βασιλείας, τὴν εἰς Ἀσσυρίαν αἰχμαλωσίαν τῶν δέκα φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τὴν τοῦ Ἰούδα εἰς τὴν Βαβυλώνα.

ιγ. Παραλειπομένων Α'.

ιδ. Παραλειπομένων Β'. Τὰ βιβλία ταῦτα περιγράφουσιν ἐτῶν σχεδὸν 4970 πράγματα, ἥτοι τὰ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ὑπὸ γενικὴν ἐποψιν μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας ἐπιστροφῆς, γενομένης τῷ 536 π.Χ. περιγράφουσι λεπτομερῶς τὰ τοῦ Δαβίδ, τὰ τοῦ Σολομῶντος καὶ τοὺς Βασιλεῖς τοῦ Ἰούδα ἐν προσθήκῃ πολλῶν παραλειφθέντων καὶ μὴ προϊστοριθέντων συμβεβηκότων· περιέχουσι δὲ καὶ τὰς γενεαλογίας τῶν προγόνων, ἀπὸ Ἀδὰμ ἀρχομένας.

ιε. Ἑσθήρ. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιγράφει τὰ ἀξιοσημεῖωτα κατορθώματα τῆς Ἑσθήρ καὶ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῆς Μαρδοχαίου, ἀμφοτέρων Ἰουδαίων, ἡ μὲν Ἑσθήρ κατασταθεῖσα σύζυγος τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου υἱοῦ Ξέρξου (458 π.Χ.), ὁ δὲ Μαρδοχαῖος αὐλικὸς αὐτοῦ, κατόρθωσαν ἀμφοτέροι νὰ δοθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως αὐτονομία εἰς τοὺς ἐν Περσίᾳ Ἰουδαίους. Τὸ βιβλίον τοῦτο συνεγράφη κατὰ τινὰς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἑσδρα Ζώντος τῷ 458, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Μαρδοχαίου.

ιστ. Τωβίτ. Τοῦτο ἱστορεῖ τὰ τοῦ Τωβίτ υἱοῦ Τωβιήλ ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλεὶμ Ζώντος τῷ 720 π.Χ., ὅστις αἰχμαλωτισθεὶς κατήχθη εἰς Ἀσσυρίαν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐννεμεσσάρου· ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου εἰκάζεται Ἑλληνιστὴς τις, ἀλλ' ἄγνωστος· ἢ, κατ' ἄλλους, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Τωβιήλ, ἢ ὑπὸ τοῦ Τωβίτ.

ιζ. Ἰουδεῖθ. Τοῦτο περιγράφει μόνον τὰ τῆς Ἰουδεῖθ κατορθώματα· αὕτη ζῶσα τῷ 640 π.Χ. ἀποτεμοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀλοφέρνη, ἡλευθέρωσε τὴν ἑαυτῆς Πατρίδα Βεθουλίαν· ὁ δὲ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας ταύτης ἄγνωστος, ἢ ὁ Ἰερεὺς Ἐλιακείμ.

ιη. Ὁ Ἰερεὺς.

ιθ. Ὁ Ἰερεὺς Β'. Τὰ βιβλία ταῦτα περιγράφουσι τὴν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου (βασιλέως Περσῶν τῷ 552 π.Χ.) ἐλευθέρωσιν τῶν ἐπὶ 70 ἔτη ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλώτων Ἰουδαίων, καὶ τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τὸν Ζοροβάβελ ἐπιστροφὴν αὐτῶν, καὶ τὴν διὰ διατάγματος τοῦ Δαρείου ἀνεγερσιν τοῦ Ναοῦ αὐτῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὅστις ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Ζοροβάβελ, ἐγκαινιάσθη τῷ 516 π.Χ. Τούτων συγγραφεὺς εἶναι ὁ Ἑσδρας, ζὼν τῷ 458 π.Χ.

κ. Νεεμίας. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιγράφει τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκε ὁ (τῷ 465 βασιλεύσας) Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ εἰς τὸν Νεεμίαν, ἀρχινομοχὸν τοῦ τοῦ ν' ἀποκατασταθῇ Κυβέρνησις τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ ἀνακαινίσῃ αὐτὴν, τὴν ὁποίαν καὶ ἀνεκαινίσεν οἰκοδομηθεῖσαν τῷ 445 π.Χ. συμβοηθούμενος πρὸς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑσδρα, ὅστις ἀναγινώσκει τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ τὸν Νόμον, ἐπενεγκὼν μεγάλα καὶ ἐπωφελῆ εἰς τὸν λαὸν πράγματα· ἔζη ὁ Νεεμίας τῷ 450 π.Χ. καὶ εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου.

κα. Μακκαβαίων Α'.

κβ. Μακκαβαίων Β'.

κγ. Μακκαβαίων Γ'.

κδ. Μακκαβαίων Δ'. Τὰ τέσσαρα ταῦτα βιβλία ἐξιστοροῦσι τὸν κατὰ τῶν Ἰουδαίων διωγμὸν Ἀντίοχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσαντος τῷ 176 π.Χ., καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ μαρτύριον τοῦ Ἰερέως Ἐλεαζάρου καὶ τῶν ἐπτά ἀδελφῶν μετὰ τῆς γηραιᾶς αὐτῶν μητρός· ταῦτα δὲ συνέβησαν τῷ 168 π.Χ. ὁ δὲ συγγραφεὺς θεωρεῖται ἄγνωστος.

(Συνεχίζεται).

ΣΤΥΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΙΑ

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Κάθε χρόνο κατά την έορτή των Θεοφανείων, η Έκκλησία των Γ.Ο.Χ. στην Ἀττική και στην Ἐπαρχία, εορτάζει με βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια τὴν μεγαλάνυμη αὐτὴ έορτή.

Ἰδιαίτερη αἴγλη παρουσιάζει ὁ Πειραιᾶς, ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει πιστοὺς ἀπὸ πολὺ νωρὶς στὴν προσδιορισμένη Έκκλησία ὅπου ἐπιτελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία καὶ κατόπιν οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁ κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαός, ἐν πομπῇ κατέρχονται στὸ λιμάνι γιὰ νὰ ρίψουν τὸ Σταυρὸ στὴ θάλασσα.

Οἱ φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύονται κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴν έορτή των Θεοφανείων, στὴ Φωνὴ τῆς Ὁρθόδοξης, εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὲς καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία ποτὲ δὲν πεθαίνει. Στὶς ἡμέρες μας μάλιστα ἡ παρουσία τῶν πιστῶν χριστιανῶν σὲ παρόμοιες ἐκδηλώσεις εἶναι ὁ μεγαλύτερος έλεγχος γιὰ κάθε καινοτόμο καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ ὅσους βρίσκονται στὰ δῖχτυα τῆς καινοτομίας κλεισμένοι καὶ πολεμοῦν (ὅπως νομίζουν) τὶς καινοτομίες!

Φέτος ἡ Θεία Λειτουργία ἐγίνε στὴν Έκκλησία τοῦ Ἀγ. Φιλίππου ἀπὸ ὅπου ξεκίνησε μὲ ἐπιβλητικότητα καὶ τάξη νὰ κατέρχεται πρὸς τὸ λιμάνι ὁ Ἱερὸς κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαός.

Τὸ θέαμα εἶχε ἀφήσει κατὰπληκτους τοὺς πάντας καὶ ἴσως περισσότερο μερικοὺς ἱερεῖς. Καθὼς ἐφθανε ἡ πομπὴ στὴν ἀκροθαλασσιὰ ὅπου εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ ἐξέδρα γιὰ νὰ ἀνέβουν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ψάλλουν τὸν Μεγάλον ἁγισμὸ καὶ νὰ ρίψουν τὸ Σταυρὸ στὴ θάλασσα, σὲ ἓνα σημεῖο ἔξω ἀπὸ τὴν πομπὴ στεκόταν μερικοὶ κληρικοὶ ποὺ βρέθηκαν ἐκεῖ, μὲ κουρεμένα καὶ περιποιημένα μαλλιά καὶ γένια. Ἔτσι ὅπως παρακολουθοῦσαν τὴν Ἱερὰ πομπή, ἔδειχναν ὅτι κάτι σχολιάζουν σχετικὰ μὲ αὐτὸ ποὺ βλέπουν.

Μιὰ ψυχὴ ὀρθόδοξη, μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἔεκοψε καὶ τοὺς πλησίασε:

«Ἐὰν ὅμως ὁ λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι περὶ πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Έκκλησίας μας, τότε καὶ ὁ πλέον εἰρηνικὸς καὶ ἡσυχος πρέπει νὰ πολεμῇ ὑπὲρ αὐτῶν».

(Ἁγ. Νικόδημος)

— Συγνώμην, λέγει στὸν πιὸ «μοντέρνο», μήπως καὶ ἐσεῖς εἰστε μαζί μας;

Μὲ γεμᾶτο ἐγωῖσμὸ καὶ εἰρωνία ὕψος ἐκείνος, κουνώντας συγχρόνως τὸ χέρι του μὲ ἀπέχθεια, ἀπαντᾷ:

— Ὅχι, κύριε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμιὰ σχέση μ' αὐτοὺς!

— Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγὼ ὅταν ἀπὸ μακριὰ σὰς εἶδα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰστε ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ μᾶλλον — ἐστὶ τούλάχιστον ὁμοιάζεται σὰν φτωχὰ γκαρσόνια τοῦ Πάπα, ἔτοιμα νὰ τὸν ὑπερετήσετε σὲ λίγο ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ σὰς ἐπισκεφθεῖ καὶ εὐλογήσει.

Θύμωσε τότε ὁ πάτερ καὶ λέγει:

— Πηγαίνετε, ἄνθρωποι μὲ σκουριασμένα μυαλὰ νὰ μάθετε λίγα γράμματα, γιὰτὶ ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι οἱ ἰδέες ποὺ διατηρεῖτε εἶναι ἀναχρονιστικὲς, γι' αὐτὸ καὶ δὲν σὰς δίνουμε σημασίαν.

Καὶ ἡ ὀρθόδοξη ψυχὴ τοῦ ἀπαντᾷ:

— Τότε καλὰ κάνετε καὶ βρεθήκατε κοντὰ μας σήμερα, γιὰ νὰ ἀκούσετε καὶ μάθετε κάτι, ποὺ δὲν γνωρίσατε ἀκόμη, ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ὀρθόδοξων: «Σήμερον γὰρ ὁ τῆς έορτῆς ἡμῖν ἐπέστη καιρὸς καὶ χορὸς Ἀγίων ἐκκλησιάζει ἡμῖν, καὶ Ἀγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συνεορτάζουσιν» (ἀπὸ τὴν Μ. εὐχὴ τῶν Θεοφανείων). Αὐτὰ ποὺ ἐσεῖς θιαστήκατε νὰ πεῖτε συντροφιά μὲ τὸν Πάπα, νὰ συνομιλήσετε καὶ νὰ συνεορτάσετε μαζί του! Νὰ τὸν χαίρεσθε.

Ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ περνοῦσε ἡ Ἱερὰ πομπὴ καὶ ἀπὸ τὰ καταστήματα, ρωτοῦσαν μὲ περιέργεια οἱ ἄνθρωποι:

— Τί εἶναι σήμερα καὶ γίνεται λειτανία;

— Σήμερα, ἀπήντησε κάποιος ὀρθόδοξος χριστιανός, εορτάζουν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ τὴν έορτὴ τῶν Θεοφανείων καὶ πηγαινοῦν νὰ ρίξουν τὸ Σταυρὸ στὴ θάλασσα.

— Καλὰ καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ὀρθόδοξοι ποὺ εορτάσαμε πρὶν 13 ἡμέρες;

— Ἀγαπητέ μου, δὲν μπορῶ μέσα στὸ δρόμο νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ὅμως μὲ τὴν εὐκαιρία νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια. Μάθε λοιπὸν ὅτι, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι καὶ ὄχι μόνο νὰ λέγονται ὀρθόδοξοι, πρέπει νὰ κρατοῦν τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Έκκλησίας, νὰ προσέχουν καὶ νὰ διώχνουν ἀπὸ κοντὰ τοὺς κάθε αἵρετικό, ὅπως διώχνει ὁ καλὸς τσοπάνος τὸ ψωριασμένο πρόβατο ἀπὸ τὸ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΨΥΧΗΣ

Σήμερον θά μιλήσω γιά τό κύριον γνώρισμα τοῦ ἀληθινοῦ λειτουργοῦ, πού εἶναι ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς, ἡ ἀνθρωπιά. Γιατί ὅλοι πρέπει νά γνωρίζωμεν πῶς ὁ Παππᾶς, πρέπει πρῶτα νά εἶναι ἀνθρώπος, ὕστερα χριστιανός καί κατόπιν Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου.

Ἄν δέ προηγηθῇ ἡ ἀνθρωπιά δέν ὑπάρχει στερεή ὑποδομή στήν προσωπικότητά του. Ὅλα τὰ ἄλλα πού μπορεί νά θαυμάζῃ ὁ κόσμος, μόρφωσιν, μετεκπαίδευσιν, πείρα, εἶναι σέ δεύτερη μοῖρα ὅλα. Ἐκεῖνο πού προέχει εἶναι νά εἶναι ΠΡΩΤΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ἀνθρώπος μέ τήν βαθύτερη σημασία τῆς λέξεως αὐτῆς. Καί ξέρεις τί εἶναι ἀνθρωπιά; Νά σοῦ μιλά ὁ Θεός στήν ψυχὴν σου μέ τὰ ἔργα Του καί νά νοιώθῃς ἔντονα στήν καθημερινή ζωὴν σου τήν παρουσίαν Του. Θαυμάζεις ὅλο τὸ μεγαλεῖον τῆς Δημιουργίας Του καί ψάλλεις μέ τὸν Προφητάνακτα, «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας;» Τότε νοιώθεις ζωντανή τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ κοντά σου καί μπορείς μέ θάρρος νά ὑπηρετήσῃς τὸ Φρικτὸν Του Θυσιαστήριον. Γιατί καί μόνον ἡ σκέψις τῆς παρουσίας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ κοντά στὰ ἀνθρώπινα πράγματα, σοῦ παρέχει τήν εὐκαιρία καί τήν ἀφορμὴ νά ρυθμίσῃς τήν ζωὴν στὸν κόσμον αὐτὸν καί τίς σχέσεις σου μέ τὸ ποίμνιον πού σοῦ ἐμπιστεύθηκεν ὁ Θεός στὰ χέρια σου.

Αὐτὸ τὸ εἰκονογραφημένο βιβλίον τῆς ὁμορ-

φιάς τῆς φύσεως ὅλης σοῦ δίνει τήν ἀφορμὴ νά σκέπτεσαι μέ συγκίνησιν ἐγγύτερον τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὰ ἀνθρώπινα πράγματα καί ἔτσι νά στηρίζεσαι καί ἐνδυναμώνεσαι στὸν ἀγῶνα σου. Ἀλλὰ ἐκτὸς τούτων, σοῦ παρέχεται ἔτσι ἡ ἀφορμὴ νά μιμῇσαι τὸν Θεὸν πού εἶναι «Οἰκτίρμων, ἐλεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος». Γιατί μπορεί γράμματα πολλὰ νά μὴ ξέρῃ ἓνας παππᾶς. Μπορεῖ νά μὴ πῇγε καθόλου σχολεῖον, μὰ ἔχει φοιτήσῃ στὸ σχολεῖον τῆς φύσεως καί ἔχει διαβάσῃ τὸ μεγάλο βιβλίον τῆς τὸ εἰκονογραφημένον μέ τόσες καί τόσες ὁμορφιές, τὰ τόσα θαύματα τῆς δημιουργίας καί ἀποκτᾷ ἔτσι τὴν πεποίθησιν πῶς, ἂν γιὰ τὸ μικρὸ σκουληκί ὁ Θεός δείχνει στοργή καί ἐνδιαφέρον πού βρίσκεται στὰ σπλάγχνα ἐνὸς θράχου δέν θά μεριμνήσῃ καί δέν θά δείξῃ προστασία γιὰ ἐκεῖνον πού ἐπιτελεῖ τὸ ἀνώτερον λειτουργήμα στὸν κόσμον; Καί ἔτσι γενόμενος ἀντιγραφή τοῦ Θεοῦ, μπορεί ἄριστα ὁ Λειτουργός νά γίνῃ «ΦΩΣ» καί «ΑΛΑΣ» τῆς γῆς, «ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΛΟΣ» καί «ΟΥΧΙ ΜΙΣΘΩΤΟΣ», μέ ἀληθινὴ αὐταπάρνησιν μέ σύνθημα στήν ζωὴν του, τὸ «μακάριον ἐστὶν διδόναι, ἢ λαμβάνειν». Καί ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν φύσιν του τὴν εὐγενῆ εἶναι φιλόσοφος, ἐφ' ὅσον εἶναι κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν ὄν, μελετᾷ σέ δύσκολες στιγμὲς τοῦ βίου τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ δημιουργήματά Του καί τότε γονατίζει γιὰ εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Αἰώνιον γιατί τὰ πάντα ἐξαρτῶνται «ἀπὸ τὸν Θεὸν καί τίποτα δέν γίνεται χωρὶς ἐκεῖνον», ὅπως μᾶς τὸ τονίζει ὁ Ἱερὸς Αὐγουστίνος. Ἄς μὴ μᾶς ξεγελοῦν ἄλλες πληροφορίες καί ἄλλα σύνθηματα τῆς ζωῆς. Ὅποιος σκέπτεται τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα στήν δημιουργίαν, αὐτὸς ἀποκτᾷ ὄχι μόνον ἔντονον συνειδησιν περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί ἀληθινὴ ἀνθρωπιά τέτοια πού νά μὴν ὑπάρχῃ στιγμή τοῦ βίου του, χαρᾶς, ἢ λύπης, χωρὶς νά ἐκδηλώνεται ΕΜΠΡΑΚΤΑ ἡ ἀνθρωπιά του μέ τὴν καλωσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀγάπην καί τὴν ἀνεξικακίαν.

μαντρί γιὰ νά μὴ μωλύνῃ καί τὰ ὑπόλοιπα πρόβατα. Ἡ Ἐκκλησία σας λοιπόν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχει ἀπὸ καιρὸ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἱερὰ Παράδοση ἔχει φέρει μέσα στὸ κοπάδι τῆς «ψωριασμένα» πρόβατα, δηλαδὴ αἰρετικούς μέ τοὺς ὁποίους συμπροσεύχεται καί συλλειτουργεῖ, ἐφ' ὅσον καί ἐπίσημα οἱ «μεγάλοι» ἀντιπρόσωποι τῆς ἀναγνωρίζουν ὀρθόδοξο τὸν Πάπα!

Παραδέχθηκαν οἱ ἀνθρώποι, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ τὰ ὅσα ἄκουσαν, πλὴν ὅμως, κάποιος δυναπὸς «δεσμός» τοῦ κόσμου τοὺς ἀναγκάζει νά κοιμήσων τὴ συνειδησὴ τους, ὅπως κάνουν καί τόσοι ἄλλοι, μέ τό: «ὅς ὄψονται αὐτοὶ πού τὰ κάνουν».

Ὁ Θεός ὅμως, θά ζητήσῃ ἐνὸς ἐκάστου τὴν πίστη, καί ὄχι μόνο τῶν καινοτόμων.

Γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἀπαραιτήτῃ ἡ Ὀρθόδοξη πίστη καί τὰ καλὰ ἔργα. Καί, ὀρθόδοξη πίστη χωρὶς θυσία δέν ὑπάρχει.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νά μὴ δημοσιεῇ ἢ νά συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δέν ἐπιστρέφονται.
«Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας»

ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ;

Ένα παιδί συνομιλούσε με την μητέρα του πολύ ταχτικά και πάντοτε άκουγε τις συμβουλές της με μεγάλη ευχαρίστηση.

Η μητέρα του μιλούσε για τον ουρανό. Του έλεγε για την απaráμιλλη ωραιότητα των αγγέλων, για τις ψαλμωδίες των Χερουβίμ και των Σεραφείμ και για το άνεσπερο φώς της Βασιλείας του Θεού.

— Δεν υπάρχει εκεί, παιδί μου, έλεγε η μητέρα, στη Βασιλεία του Θεού ούτε ασθένεια, ούτε θάνατος, ούτε θλίψη, ούτε στεναγμός, ούτε δάκρυα, ούτε άμαρτία. Όλα εκεί είναι άγια και άγνά.

Και το μικρό παιδί, με έκπληξη και χαρά φώναξε: «Ω! αγαπητή μου μητέρα, πάμε λοιπόν όλοι εκεί τώρα».

— Παιδί μου, πρέπει να έχωμε λίγη ύπομονη, «ύπομονης γάρ έχετε χρείαν ίνα το θέλημα του Θεού ποιήσαντες, κομίσηθε τας έπαγγελίας», μας λέγει ο Απόστολος Παύλος. Πρέπει να περιμένωμεν με ύπομονη μέχρι να στείλει ο Θεός

να μας πάρει.

Και το παιδί, με κάποια θλίψη αποκρίθηκε:

— Καλά, έφ' όσον δεν μπορούμε να πηδήξουμε και να φθάσουμε τώρα εκεί, τουλάχιστον άς προετοιμασθούμε και άς είμαστε έτοιμοι!

«Ίδού ο Νυμφίος έρχεται εν τῷ μέσω της νυκτός· και μακάριος ο δούλος, όν εύρήσει γρηγοροντα· ανάξιος δέ πάλιν, όνεύρήσει ραθυμούντα. Βλέπε ούν, ψυχή μου, μη τῷ ύπνῳ κατενεχθής, ίνα μη τῷ θανάτῳ παραδοθής, και της βασιλείας έξω κλεισθής...»

«Άς προετοιμασθούμε και άς είμαστε έτοιμοι! Χριστιανέ, είσε και σύ έτοιμος για τον ουρανό όταν ο Θεός θά σε καλέσει;

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

Ρώτησε ένας άνθρωπος κάποτε, ένα εύσεβη χριστιανό.

— Μά, που επιτέλους βρίσκεις εσύ αυτή την ψυχική ειρήνη, στην οποία σε βλέπω συνέχεια;

Και εκείνος αποκρίθηκε:

— Δεν είπε ο Δαβίδ «ειρήνη πολλή τοίς αγαπώσι νόν νόμον Σου»; Κοντά στο Χριστό, με την ύποταγή της ψυχής μου στο Θείο νόμο Του, βρίσκω την ειρήνη.

— Μά είναι αρκετή αυτή ή ύποταγή να σοῦ ειρηνεύσει την ψυχή, ή οποία βρίσκεται σ' ένα κόσμο ό οποίοςκάθε μέρα μας προσφέρει τόσα πικρά ποτήρια;

— Ναι, ποτήρια πικρά, όπως είπες. Άλλά τί απ' αυτά, είναι ικανό να διαταράξει την ειρήνη μου, όταν εγώ ύποτάσσομαι στο θέλημα του Κυρίου και Θεού μου; Σε όλες τις περιστάσεις της ζωής μου, το θέλημα του Θεού προσπαθώ να γίνεται και δικό μου θέλημα. Έτσι, χαίρομαι μέσα στην ειρήνη του Κυρίου μου ό οποίος ήρθε στον κόσμο για να μου χαρίσει αυτή την ειρήνη την «πάντα νουν υπερέχουσα».

Μας προσκαλεί ο Κύριός μας και Θεός να ακούσωμε τη φωνή του: «Ειρήνη υμίν». Και είναι ή «ειρήνη» του Θεού, το γιατρικό φάρμακο που αναζητά άσκοπα ο άνθρωπος σήμερα, στα θεμιτά και στα άθέμιτα μέσα της έπιστήμης, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Ειρήνην την έμήν αφήμι υμίν, ειρήνην την έμήν δίδωμι υμίν» (Ίωάν. 1Δ' 27).

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίδιοκτησία — Έκδοσις

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Γραφεία: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Αθήναι

Τηλέφ.: 3628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Επίσκοπος Αχαρνών και Νέας Ίωνίας

κ.κ. Αθανάσιος, τηλ. 24.69.062

Κάνιγγος 32 — Αθήναι

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παύλος Κολοκοτσάς

Καλυψούς 116 Καλλιθέα

36.31.981

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έξωτερικού:	Έξάμηνος	δολάρια	6
»	Έτησία	»	10
	Τιμή φύλλου	δραχ.	5
Έσωτερικού:	Έξάμηνος	δραχμάς	60
»	Έτησία	»	100

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐκάλεσε τηλεγραφικῶς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἑσφιγμένου, νὰ δηλώσῃ ἐνώπιον τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξουσίας καὶ τῶν Ἀγιορειτῶν Καθηγουμένων, ἐὰν μετενόησε γιὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1974 μέχρι σήμερα στάση της, ἢ ὅποια χαρακτηρίζεται μὲ τὴν διακοπὴ κάθε ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸ Φανάρι καὶ ὄλων ὅσαι κοινωνοῦν μὲ αὐτό.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου ἀποτελεῖ, κατὰ τὸ περιοδικὸ «Ὁ Ἀγιορεῖτης»: «τὴν ἐλευθέραν, ὁμολογιακὴν φωνὴν τῆς ἀνοθεύτου ἀγιορειτικῆς συνειδήσεως τῶν ἡμερῶν μας», εἶναι δὲ ἡ ἑξῆς:

«Βεβαιοῦντος λήψιν Ὑμετέρου τηλεγραφήματος ἀπαντῶμεν. Παλαιαὶ ἀποφάσεις Ταγῶν

Κοντάκιον Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω. Ἦχος Α΄.

«Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα, ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ θήματος ἔλκῃ, καὶ βίβλοι ἀνοιγῇσονται καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύονται. Τότε ρῦσαι με ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου Κριτὰ δικαιοῦτατε».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιτολάς, ἔγγραφα κ.τ.τ. πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας», ἢ οἱ αἰτοῦντες διαφόρους πληροφορίας σχετικὰς εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ Ἐπίσκοπον Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανάσιον.

Ἐπίσης οἱ ἔχοντες οἰκονομικὰς δοσοληψίας πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἢ ἕτερα θέματα οἰκονομικῆς φύσεως, δεόν ὅπως ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 32.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Φαναρίου ἐναντίον ἡμετέρων ἀδελφῶν ἀπαράδεκτοι ὡς ἀντορθόδοξοι, ἀντιμοναχικαί, ἀνόσαι καὶ ἀντισυνταγματικαί. Ἱστορικαὶ καὶ μαζικαὶ αἱ εὐθύναι Ἱερᾶς Κοινότητος διὰ σύμπραξιν καὶ παραδοχὴν αὐτῶν, δι' ὧν βάλλονται Ἅγιον Ἀγγελικὸν Σχῆμα, Μοναχικοὶ θεσμοὶ ἐν γένει καὶ αὐτοδιοίκητον Ἁγίου Ὁρους. Καὶ πάλιν δηλοῦμεν Ὑμῖν, ἐμμένομεν πλέον ἐνισχυμένοι εἰς Πατρῶν εὐσέβειαν καὶ γραμμὴν, ἥς Ὑμεῖς ἀτυχῶς ἐξεκλίνατε. Εὐθύνας αἰτοῦμεν οὐκ ὀφειλόμεν. Βία καὶ δυναστεία οὐκ ἐστὶν καρπὸς Πνεύματος, τοῦναντίον ἡ ἐκ συνειδήσεως ἡμῶν μὴ ἀθέτησις Ὁρθοδόξου Πίστεως ἕως θανάτου».

Ἄς παραδειγματισθοῦν ὅσοι ὀπιστρέφονται μόνον θεωρητικὰ τὸν παπισμὸν καὶ τίς κακὰ-δοξας ἐνέργειες τοῦ Φαναρίου, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς.

Ἐὰν οἱ αἰρετικοὶ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν Ὁρθοδοξίᾳ, ὥς ἔλθουν ἐν μετανοίᾳ ἀσπαζόμενοι στὸ ἀκέραιο τὰ δόγματα καὶ παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας καὶ ὄχι νὰ τρέχωμε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι πρὸς τοὺς αἰρετικούς.

«Ὁ Τιμόθεε τὴν παρακαταθήκην φύλαξον».
(Α΄ Τιμ. Στ' 20)

«Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι».

(17' Κανὼν τῆς Λαοδικείας)

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«Ἀνίσως δὲν εἶναι καλὸν νὰ σιωπᾷ τις ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἀδικεῖται, πῶς δὲν θέλει κολασθῇ ἐκεῖνος ὅπου παραβλέπει καὶ σιωπᾷ ὅταν οἱ θεῖκοι Νόμοι καὶ Κανόνες ὑβρίζωνται; Λέγει ὁ Κύριος ὅτι ἐπὶ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθησαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιῆτε. Ἐπίσης λέγει: Οὐαὶ δὲ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν».